

съдѣйствиe и поощрение, и, ще прѣмине на прѣдмета си.

Правителственикѣ хора не сж се задоволили само съ помянутия докладъ, но сж подбутнале и Д-ръ Шарль Роа, като швейцарецъ, да пише на прѣдседателя на Международния Комитетъ въ Женева и да извика отъ тамъ увѣщания, за че, безъ съдѣйствието на правителството не трѣба да се образува само отъ частни лица дружеството. За увѣрениe на това служи прѣписката на сжщия Роа съ прѣдседателя въ дѣло № 1. Но този прочутъ мжжъ, прѣдседателъ на този Международенъ Комитетъ — **Господинъ Муание**, който държи високо знамето на челоуѣколюбиего за всички свѣтъ и който, въодушевенъ отъ идеала на дружеството, е отговорилъ и поздравилъ тѣзи частна инициатива, като пожелалъ добъръ успѣхъ.

Слѣдъ като се повърна устава въ рѣцѣтъ на подписавшиятъ го лица, тѣ въ нѣколкото си събрания, въ които не вситѣ вече членове присѣствуваха (кога едни кога други), намѣриха за добръ да опълномощатъ отъ срѣдата си единъ членъ, за да поднесе устава на Военния Министръ, като му докладва и докаже, че всичко онова, за което сжщия Министръ е докладвалъ Князю че недостава, се намира прѣдвидено въ устава, и да го помоли да благоволи да приеме труда и да поднесе този уставъ на Князя, за да приеме послѣднийтъ покровителството на дружеството. За такъво лице помѣжду си избраха членоветѣ Господина д-ра Дим. Моллова, като му дадоха и пълномощието си отъ 5 Майи 1885 год. (виждъ дѣло № 1 стран. 20).

Членъ 29 отъ устава казва, че, щомъ той се подпише отъ 20 лица, дружеството се счита за учрѣдено. Устава бѣше подписанъ отъ 21 лица, поименовани погорѣ. Но Устава, който се прие отъ правителството, е подписанъ не вече отъ всичкитѣ оная, които бѣха подписале като учрѣдители.

Седемъ лица отъ първитѣ нефигуриратъ вече въ него и, вмѣсто тѣхъ, други шесть нови лица се евиха, между които и нѣкои, имената на които и да ги нѣма въ дѣйствиющия уставъ, тѣ фигуриратъ въ други два още устава, (виждъ дѣло № 1.) по простата причина само, че не се имало прѣдъ видъ него постановлението на устава, нето пакъ зачитанието частната инициатива. Ако бѣше за това, че подписавшиятъ устава трѣбва да сж чиновници — нѣщо, което нито отъ обичай нѣкакъвъ по съставяние този родъ дружества по другитѣ държави е прѣдвидено, нито пакъ отъ нѣкакъвъ законъ у насъ въ България се прѣдвижда, — то, това, ако не напълно, отчасти бѣше изпълнено, защото помѣжду учредителитѣ пдвечето бѣха чиновници. Неможе, слѣдователно, да разбере всѣкой, непосвѣтенъ въ тайната на това добро намѣрениe, — да прокара себе за членъ на едно дружество, за съставянето на което не е положилъ ни най-малкъ трудъ и по такова, въ добавокъ, врѣме, когато споредъ постановленията на самия уставъ, въ който се подписва той, дружеството се считало за учредено, освѣнъ че сжществува нѣкаква нужда, за която, както споменахме, се почнало да се дѣйствува и за която нѣма да говоримъ тука, защото не е тя отъ областта на цѣлѣта на настоящето дѣло.

Че и Д-ръ Д. Молловъ, като пълномощенъ на учредившето се ушъ, споредъ устава, дружество, не е можлъ, благодарение на силното работенъе на нѣкои г-да лѣкари, да успѣе да склони министра на войната, за ходатайство прѣдъ Князя, за да приеме послѣдний подъ покровителството си тоза дружество, вижда се отъ частното писамце на помянутия докторъ, отправено до Доктора А. Шишманова, отъ 3. Юний 1885 год. (виждъ дѣло № 1). Като прилага една листа отъ поименовани лица, докторъ Молловъ казва на колега си така: „пращамъ ти спи-